

"Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad..."

2006. July 05.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 07. 02.

Kedves Testvéreim! Istennek Igéje melynek alapján az Ő üzenetét hirdetni kívánom köztetek írva található Márk evangéliumának 9. részében, a 33-tól a 37-ig terjedő versekben.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Márk evangéliumának 9. részéből, a 33-tól a 37-ig terjedő versekből:

Megérkeztek Kapernaumba, és mikor már otthon volt, megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztatok útközben?” Ők azonban hallgattak, mert arról vitatkoztak az úton egymással, hogy ki a legnagyobb? Jézus ekkor odahívta a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: „Ha valaki első akar lenni mindenki között, legyen az utolsó és mindenki szolgálója.” És kézenfogva egy kisgyermeket közéjük állította, átölelte, majd ezt mondta nekik: „Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nemcsak engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.”

Kedves Testvéreim! Az elmúlt években, évtizedekben – ha így visszatekintek – egyre többet hallottunk arról, hogy milyen rossz helyzetben van az egyház, hogy milyen nehéz megszólítani az embereket, milyen nehéz hitelesnek lenni közöttük, milyen nehéz elfogadtatni azt, hogy mi Krisztust hirdetjük ebben a világban, és hogy sok esetben bizony hiába vannak az óriásplakátok, amit katolikus testvéreink kiraknak, sok esetben hiába vannak azok az istentiszteletek, amelyek minden vasárnap hirdetik az Isten Igéjét ebben a világban, mintha az emberek nem akarnának elfogadni, megérteni minket, sőt, mintha az egyháznak is egyre nehezebben menne. Nagyon sokan az egyházi emberek közül úgy gondolják – néha talán magam is –, hogy külső erők befolyásolnak minket. Hogy kívülről, szándékosan valaki tönkre akarja tenni az Isten munkáját. Lehet, hogy így van, de mégis, valahányszor szembenézek az Igével, rá kell ébrednem, hogy az Isten munkáját, az Isten egyházát kívülről eddig soha senkinek nem sikerült tönkretenni. Ellenben belülről bizony-bizony már többször sikerült repedéseket okoznunk az egyház falán. Nem az a kérdés, hogy vajon kívülről érnek-e minket támadások, hanem az, hogy mi itt belül hogyan viselkedünk.

És, kedves Testvéreim, azt is meg kell látnunk, hogy tulajdonképpen nem új keletű probléma ez. Hát Jézus tanítványai, Jézus jelenlétében is hazafelé menet arról vitatkoztak, hogy közülük ki a nagyobb. S minden bizonytalansággal tudjátok, hogy hogy néz ki ez a vita? Láttatok már ilyet. El kezdik mondani, hogy hát igen ez ilyen, és akkor felsoroljuk a bűnlajstromát. Aztán azt mondjuk, hogy a másik meg olyan. Mert az ember nem egyszerűen úgy próbál magának erényt szerezni, hogy a sajátjait elmondja, nem-nem, legtöbbször úgy történik, hogy a másik hibáira hívja föl a figyelmet. Ez történhetett a tanítványokkal is. El kezdték mondani, hogy te ilyen vagy, te olyan vagy, bezzeg én nem követem el azt a hibát, amit te, mert én tapasztaltabb vagyok, én okosabb vagyok, nekem könnyebben megy az önmegtartóztatás, én szelídebb vagyok. Ment a vita. S tanítványok el voltak foglalva azzal, hogy egymás között rangsort állítsanak fel. Nem véletlen, hogy Jézus – képletesen szólva – közéjük csördít. Tudja, miről vitatkoznak, hallja, mégis úgy tesz, mintha nem tudná. S mit mond nekik? Értem, természetes emberi vágy, hogy vannak olyanok, akik elsők akarnak lenni. Jó! Legyenek elsők a szolgálatban! Aki élre akar kerülni, az dolgozzon a legtöbbet, aki élre akar kerülni, az adja fel legjobban önmagát!

Kedves Testvéreim! Nem tudom, hogy hogy reagáltak a tanítványok valamikor erre, valószínűleg összehúzták a szemöldöküket. És valószínűleg pontosan úgy reagáltak rá, mintha most azt mondanánk valakinek, hogy: Püspökúr! Ossa szét a vagyonát. Püspökúr, magának nincs ideje családra, gyerekekre, magának az az egyetlen feladata, hogy menjen és mondja mindenkinek, hogy a Krisztus ügye milyen fontos. Vagy azt mondanánk, hogy: Nagytiszteletű úr, hát mi az, hogy szabadidő? Maga első akar lenni, akkor legyen az utolsó. Vagy presbiterek! Nem véleményt kérünk, munkát, munkát. Mindenki dolgozzon még többet. Mindenki vállaljon még többet. Persze aki első akar lenni, aki nem, annak nem szükséges. Aki nem, az figyeljen az Istenre, és fogadja el annak a parancsolatait.

Mert nem tudom látjátok-e azt, hogy Jézus azzal, hogy a kisgyermeket középre állítja, egyszerűen kilép a versenyhelyzetből. Az emberi gondolkodás helyett mutat egy isteni gondolkodást. Mondhatnánk így is – játszva a szavakkal –, hogy a gondolkodás helyett a gondoskodást állítja a központba. Odavisz egy kisgyermeket, átöleli és azt mondja: „Fogadjatok be egyet ezek közül!”. És mindjárt egyszerűbb lesz az élet. Szálljatok ki ebből a versenyből, hogy ki a nagyobb, ki a kisebb! Ugyan kérem, hova juttok vele?! Ne akarjátok rosszat mondani egymásra, hát nincs értelme!

Gondoljatok csak bele kedves Testvéreim! Ebbe az egyszerű dologba, ha mi itt elkezdénénk egymással versenyezni, hogy melyikünk a jobb keresztyén, és el kezdénénk mondani, hogy hát jó-jó-jó ember az az egyik, de hát ennyi hibája van. És hallgatja ezt valaki kívülről. Vajon azt érzi meg, hogy jó-jó-jó ember az egyik? Á, dehogy. A bűnlajstromot. Aztán az az ember, akit az előbb éppen kibeszéltünk, az meghallja, és találkozik ugyanezzel az emberrel, vagy elmegy, elkezd neki magyarázkodni valamit, majd ő is mond egy hosszú bűnlajstromot arról, aki éppen őt állította pellengérré. Mi ennek az eredménye? Kedves Testvéreim, hiteltelenné válik az egyik is meg a másik is. Meggyengül az egység, meggyengül a közösség, mert verseny indult. Mert a keresztyén emberek leállnak egymással foglalkozni, elkezdnek rangsort fölállítani, és méricskélni azt, hogy vajon a megszentelődésben ki van előrébb. Vajon a munkát ki tudja jobban elvégezni. Kedves Testvéreim! Szerintem, mindig az tudja legjobban elvégezni a munkát, aki véleményt mond. Nosza, neki is lehet állni. Tulajdonképpen Jézus is ezt mondja. Aki első akar lenni, szolgáljon mindent! Hogyan lehet a legegyszerűbben szolgálni? Befogadni egyet a kicsik közül.

És kedves Testvéreim ne felejtjük el azt, hogy befogadni egyet a kicsik közül, az azt is jelenti, hogy akiről véleményt mondtam, aki nálam gyengébb, aki nem tudja olyan jól csinálni a dolgot, mint ahogy én csinálnám, azt befogadom, elfogadom, körbeveszem szeretettel, megcsinálom helyette. Miért? Mert abból a szempontból ő az Úr kicsinyei közé tartozik. Lehet, hogy más dolgokban sokkal nagyobb nálam, de ebben a dologban én vagyok a nagyobb. Én vagyok a jobb, tehát én fogadom be őt, én szolgálom neki. Óriási igazság ez, amivel persze nehéz szembenézni. Mert ebben a pillanatban, hogyha megnézzük ezt az igazságot, akkor megszűnik az a dolog, amivel mi leggyakrabban szeretünk operálni, a számonkérés. Az olyan jól esik, megkérdezni: Na megcsináltad már, amit mondtál? Na, nem jól csináltad meg, én jobban tudtam volna. Kedves Testvéreim! Olyan jellemző emberi tulajdonság, rám is. Higgyétek el, nap mint nap, több százszor, több ezerszer küzdök meg azzal, hogy ne nyilatkozzak lekicsinylően emberek munkájáról, arról, hogy jól vagy rosszul csinálják, vagy tudnám-e azt én jobban csinálni. Csak kedves Testvéreim, azzal is mindig szembe kell nézni, hogy akarom-e csinálni, vagy csinálom-e éppen jobban azt, amiről szó van. Mert, ha nem csinálom, akkor meg kéne tudnom tanulni elfogadni. Akkor meg kéne tudnom tanulni befogadni úgymint egy kisgyermeket, a másikat, és azt mondani, hogy egy gyermek munkájának tekintem azt, amit ő elvégzett, és nem a munka minőségéért, hanem egyszerűen azért szeretem, mert legalább tett valamit. Jézus is erre próbált rámutatni a tanítványoknak: Azon versenyeztek, hogy ki a nagyobb, vagy ki a kisebb, azon vitatkoztok, hogy ki tud többet tenni az Isten ügyéért? Az Isten ügyéért, egyedül Ő, önmaga tud igazán sokat tenni. De a keresztyén emberek számára az kell, hogy a legfontosabb legyen, hogy ne egymással törődjenek, hanem az Istennel, aki elhívta őket, és a munkával, amire elhívta őket.

Miért beszélek erről? Azért kedves Testvéreim, mert az elmúlt napoknak megint egy fura aktualitása volt, lelkész kollégákkal is felháborodva váltottunk néhány szót arról, hogy lám-lám meg fogják adóztatni a lelkészeket is. Milyen sanyarú helyzet. És, hogy az emberek nem szólnak ellene semmit. Kedves Testvéreim! Valamit biztos mi mondunk rosszul. Valamit biztos mi lelkészek csináltunk rosszul. És önvizsgálattal kezd a keresztyén ember – minden alkalommal – az elemzést akkor, ha valami nem úgy sikerül, ha valami nem úgy történik, ahogy ő szeretné. Valamit elrontottak ezek a mostani lelkészek, de az előttük lévő lelkészgenerációk is sorba, különben törődnének velünk azok, akiket mi gyakran kicsinyeknek tartunk. Mert talán akkor tudnának kicsinynek látni erőben, védelemre szorulónak látni minket azok, akiket elvileg mi vezetünk, legalábbis az Ige, a lélek útján jól vagy rosszul. Mert akkor befogadnának azok, akik közé tartozunk. Nem hagynák, nem hagynák azt, hogy ránk legyintsenek, hogy átlépjenek fölöttünk, hogy azt mondják, hogy ugyan kérem, csak jártatják a szájukat. Nem hagynának, hogy beszoruljunk kőfalak közé, hanem igenis velünk együtt hirdetnék a Krisztust, és talán segítenének nekünk is, hogy megértsük azt, hogy mi miért történik. Mert kedves Testvéreim, ha nem tudunk egymásra úgy nézni, mint bizonyos szempontból gyermekekre, akik rászorulnak a mi szeretetünkre, akkor sajnos egyházunknak sanyarú lesz a jövője. Akkor sajnos gyülekezeteink olyan problémákkal fognak szembesülni, amelyeket többé nem tudunk megoldani. Ha nagyok és hatalmasak akarunk lenni egymás előtt, ha le akarjuk győzni a másikat, ha a különböző generációk azt akarják bizonyítani, hogy ők jobban tudták ezt 10-20-40 évvel ezelőtt csinálni, mint a mostaniak, vagy ha a mostaniak mindenáron azt akarják bebizonyítani, hogy a régiek nem tudtak semmit, akkor megszakad az a láncolat, az egyházban, az országban, de a világon mindenütt, amely képes minket megtartani, összetartani. Igen, kedves Testvéreim, el lehet tépni az egyház láncolatát is. Hogyan? Úgy, hogy le akarjuk győzni a másikat. Nem befogadni, nem elfogadni. Ha hülyének nézzük a másikat, és nem gyermeknek. Ha lesajnáljuk, és nem megsajnáljuk. Ha a kezünket lökésre, és nem ölelésre használjuk. Mert kedves Testvéreim, ez a Krisztus üzenete. Ezt kéri kétezer éve az emberektől. Hogy fogadjátok be a másikat a hibáival együtt, fogadjátok be a másikat a gyengeségével, az erőtlenségével, a bizonyos szempontból gyermekiségével együtt. Mert akkor tudtok igazán nagy családdá, világot átfogó keresztyén családdá válni. S akkor tudjátok befogadni az Istent is. Mert kedves Testvéreim, könnyű prédikálni nekem is, és minden bizonnyal aki megtanul három bibliai Igét az már ki tudna állni, és el tudná mondani hosszan, hogy hány olyan embert ismer, aki nem felel meg ezeknek a kritériumoknak. De nehéz saját magunknak beadni ezt a keserű pirulát, mint ahogy Jézus is kérte, hogy múljék már el tőle a keserű pohár, egyikünk sem szereti, bármi is legyen az, akár a kereszthalál, akár az önmagunkkal való szembenézés. Mégis meg kell tennünk. Nem önmagunkért, végül is mi már megváltottak vagyunk, nem azért, hogy nekünk jobb legyen, mert akár harcolunk egymással, és akár akarjuk kisebbnek vagy nagyobbak látni és látszatni magunkat vagy a másikat, a Krisztus vére értünk már eleget tett, hanem azért kedves Testvéreim, mert nem tudjuk jól képviselni az Istent ügyét, nem tudjuk jól hirdetni Krisztust ebben a világban, ha nem fogadjuk be a nem ajánlást, hanem parancsolatot, hogy szeressük egymást. Ha nem tanuljuk meg mi elsősorban, hogy ne ítélj, hogy ne ítéltes. Ha nem tanulunk mi előbb szeretni, előbb szeretni olyanokat, akik nem törődnek velünk, előbb szeretni olyanokat, akik nem szeretnek minket, akik gyűlölnék, akik megpróbálnak talán mindent megtenni azért, hogy amiben hiszünk, amiért élünk, ami fontos nekünk, azokat az értékeket eltöröljék. Kedves Testvéreim! Tudni kell megtenni. Miért? Mert mi nem akárcik vagyunk, mi nem egyszerű emberek, akik összegyűltünk a világ minden részéről, akik egy faluban öten-hatan, tízen-húszan néha valamiféle vallásos érdeklődésből prédikációt hallgatunk, kedves Testvéreim, mi az Isten népe vagyunk, az Ő legelődjének a nyája, mi a kiválasztottak vagyunk, akiknek meg kell tudni ezt csinálni. Miért? Mert mi a Krisztusban kapunk erre erőt, mert ott van előttünk példájával, hogy befogadott minket, pedig hozzá képest gyermekek vagyunk hitben, lélekben, erőben, tudásban, fölálodta magát érettünk Ő, aki sokkal több volt nálunk, és elérhetetlen távolságban kellene lennie mitőlünk. Mert megértett minket akkor, amikor mi még meg sem születtünk, mert most is arra hív, hogy kövessük Őt, és majd Ő megerősít, tanuljunk Tőle, és Ő megtanít, fogadjuk be, és segít nekünk is, hogy be tudjuk fogadni egymást. Higgyétek el, ezáltal megoldódnak a problémáink is, megoldódnak félelmeink, mert lesz erőnk mindenre a Krisztusban, s a világ meglátja rajtunk, hogy Isten Igéjét, az Ő akaratát hirdetjük e világban, s újra követni fogják a Krisztust azok, akik most talán épp miattunk nem látják rendesen. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy újra meg újra megszólítasz minket. Hogy késsz és képessé teszel, hogy gyermekké legyünk előtted, hogy Te csupán azért világítasz rá tudatlanságunkra, hogy megmutasd mennyi mindent tanulhatunk még Tőled, mennyi lehetőség van még előttünk, hogy jobbá, hogy szolgálatra készebbé lehessünk. Mindenség Ura adj nekünk erőt, hogy mi tudjuk valóban elfogadni a másikat, hogy tudjuk meglátni mindenkiben a jót, aki

körülöttünk van, abba kapaszkodjunk bele, ne azt keressük mi az, amiben győzhetünk, hanem azt, hogy mi az, amit tehetünk még a másikért. Mindenség Istene taníts minket utaidon járni, hogy hibáink és gyengeségeink lehetőséget biztosítsanak embertársaink, mindenképpen a gyülekezeti társaink, hittársaink számára, hogy segítsenek, és általa még hűségesebben szolgálják Szent Fiadat, a Krisztust. Urunk és Istenünk adj hitet és erőt a szolgálathoz. Adj nekünk mindennek felett alázatot, hogy be tudjuk látni saját hibáinkat, de erőt is, hogy érvényt szerezhessünk mindenkoron a Te atyai akaratodnak. Urunk és Istenünk légy velünk és áldj meg minket, add, hogy amihez nyúlunk a Te szent nevedben, azon megmutatkozzék a Te kezed áldása. Mindenség Istene légy azokkal a Testvérekkel is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszólított e közösségből. Adj gyógyulást betegjeinknek, áld meg azokat, akik talán éppen munkára kényszerültek, és engedd, hogy mielőbb közöttünk legyenek, és áldhassák a Te megtartó szeretetedet. Adj békességet a háborúságot szenvedőnek, s taníts mindannyiunkat hűséges szívvel és igaz hittel imádkozni úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, és a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.